

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงแนวคิดทฤษฎีการคุ้มครองผู้บริโภคและแนวทางการลงโทษผู้ผลิตของเล่น นอกจากนี้ยังศึกษาถึงกฎหมายของประเทศไทยโดยเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศเพื่อวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขและมาตรการทางกฎหมายที่ใช้ในการลงโทษผู้ผลิตจากของเล่นสำหรับเด็กที่มีสารตะกั่วที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพอย่างเป็นรูปธรรมอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัย

จากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยมีกฎหมายที่บังคับใช้กับการลงโทษผู้ผลิตของเล่นสำหรับเด็กที่มีสารตะกั่วอยู่หลายฉบับ ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ศ. 2541 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2548 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 นั้นยังมีข้อบกพร่องที่เป็นปัญหาหลายประการ ประการแรกคือปัญหาความล่าช้าในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมในทางแพ่ง ได้แก่ ปัญหาการพิสูจน์สิทธิความเป็นผู้เสียหายในคดีแพ่ง ปัญหา

ภาระการพิสูจน์ความผิดของผู้บริโภคและผู้ประกอบการซึ่งนำพยานผู้เชี่ยวชาญมาเบิกความให้เห็น ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจของศาลในการกำหนดค่าเสียหายและปัญหาการบังคับคดีตามคำพิพากษา ส่วนประการที่สองเป็นปัญหาการใช้กฎหมายเพื่อลงโทษผู้ผลิตของเล่นสำหรับเด็กที่มีสารตะกั่วตามประมวลกฎหมายอาญา สำหรับประการที่สามเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้แก่ ปัญหาในด้านการไกล่เกลี่ย ปัญหาการเรียกคืนของเล่นสำหรับเด็กที่มีสารตะกั่วและบทลงโทษในกรณีฝ่าฝืน อีกทั้งปัญหาความไม่ชัดเจนของฉลากของเล่นที่ระบุถึงอันตรายและปริมาณสารตะกั่ว

จากปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขดังต่อไปนี้

1) ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2551 โดยกำหนดให้ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายแต่ไม่ตัดสิทธิของผู้บริโภคในอันที่จะฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและควรกำหนดข้อยกเว้นภาระการพิสูจน์ของกลุ่มความฝ่ายผู้ประกอบการ อีกทั้งควรเพิ่มเติมพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ศาลใช้เป็นดุลพินิจในการกำหนดจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษและกำหนดให้เจ้าพนักงานคดีมีอำนาจและหน้าที่ยื่นคำร้องขอออกหมายบังคับคดีแทนเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาหลังจากที่ศาลมีคำพิพากษา

2) ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 271 โดยการกำหนดระดับโทษค่าปรับให้เหมาะสมกับทางเศรษฐกิจสำหรับนิติบุคคล

3) ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ไกล่เกลี่ยและให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจออกคำสั่งให้เรียกคืนของเล่นและลงโทษในกรณีผู้ผลิตซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค อีกทั้งกำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจัดทำร่างประกาศ เรื่อง ให้ของเล่นสำหรับเด็กที่มีสารตะกั่วเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

This thesis is concerned with the notion of consumer protection in the light of pertinent theoretical constructs. It is additionally concerned with formulating guidelines for determining appropriate punishments for toy manufacturers who produce lead-contaminated toys. The researcher proceeds in this connection by comparing Thai law with foreign law in order to determine appropriate legal measures which can be expeditiously used for punishing culpable manufacturers. To this end, the researcher is committed to devising efficacious legal measures so as to promote consumer safety in this connection.

Findings are as follows:

Thailand has an array of laws which if enforced could be used in punishing manufacturers of lead-contaminated children's toys. Accordingly, relevant legal measures can be found in the following corpora of law:

The Civil and Commercial Code; the Criminal Code; the Code of Civil Procedure; the Child Protection Act B.E. 2546 (C.E. 2003); the Consumer Protection Act B.E. 2522 (C.E.1979), as amended in B.E. 2541 (C.E. 1998); the Industrial Product Standard Act (Issue 6) B.E. 2548 (C.E. 2005); the Consumer Case Procedure Act B.E. 2551 (C.E. 2008); and the Responsibility for Damages Caused by Unsafe Goods Act B.E. 2551 (C.E. 2008). In spite of this prolixity of putatively apposite law, all, existing laws have certain flaws.

First, there is the problem of delay in adjudicating civil cases, including the laborious and lengthy process of having to prove who is the injured party in civil cases. Other problems include having to establish the actual harm done to consumers and the guilt incurred by businesspersons through the method of interrogating witnesses in open court. Additionally, there are questions pertaining to the authority of courts in determining damages and obstacles to enforcing the judgments reached by courts.

Second, there is a problem in enforcing the law designed to punish manufacturers of lead-contaminated toys in accordance with the Criminal Code.

Third, there are problems in regard to the authority exercised by the Consumer Protection Board. Such problems include mediation requirements in cases in which toys containing lead are recalled and punishment for violations is meted out by the legal body having jurisdiction. Finally, there is the problem of unclear or ambiguous labels which do not precisely specify possible dangers incurred in playing with given toys, such as failing to specify the exact lead content in toys offered for sale.

In view of the problems just mentioned, the researcher hereby provides suggestions for improvement and correction as follows:

1. Amendments should be made in the Bill for Consumer Case Procedures B.E. 2551 (C.E. 2008). Amendments should include stipulations in accordance with which consumers would be granted the right within three years of the day damages were incurred to demand redress from the businesspersons who have been determined to be at fault. However, the period would not exceed ten years from the day of knowing said damages had been incurred by the complainant. However, the consumers should still be granted the right to sue for indemnity in accordance with the provisions of other laws. Exceptions should be stipulated such that manufacturers would be forced to assume the burden of proving innocence and absence of guilt. Other potentially culpable behaviors should be added to those behaviors falling within the authority of courts charged with ascertaining the scope of damages. Furthermore, the executing officers should have the power and

authority to tender a writ of execution for creditors in accordance with the judgment rendered by the court.

2. Amendments should be made to Section 271 of the Criminal Code, allowing strict determination of the level of stringency with which penalties should be applied to offenders who are legal persons even though they are also manufacturers.

3. Amendments should be made to the Consumer Protection Act, B.E. 2522 (C.E. 1979) as amended in B.E. 2541 (C.E. 1998) (the second issue) as follows:

The Consumer Protection Board should have the power and authority to engage in mediation. The Consumer Protection Board should be granted the authority to issue a recall of toys and to stipulate punishments in cases in which manufacturers are legal persons and do not follow the orders of the Consumer Protection Board. Additionally, finally, the Committee on Labels should draft an announcement that children's toys containing lead should fall under the rubric of controlled products and must have labels specifying the possibly deleterious consequences of playing with such toys.